

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4SŽ/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010166
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010166.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného AK Bugala - Ďurček, s.r.o. so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/052/2012 z 11.9.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/052/2012 zo dňa 11. septembra 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok 500 Eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici č.: 7000061219/8180.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/ 052/2012 zo dňa 11.09.2012 odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) v správnom konaní č. 271-PLO/O-3052/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zák. č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon“) postupom podľa § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na stránke www.joj.sk <. v sekcii Archív poskytoval

I. Dňa 17.04.2012 programy Leo v sprche, Zuzana v sprche, Vierka v sprche, Hromadná sprcha a dňa 04.05.2012 programy Chlapi v sprche, Klaudia v sprche, bez označenia príslušným grafickým symbolom jednotného systému označovania v katalógu programov, hoci tieto programy obsahovali scény naplňajúce hodnotiace kritérium „zobrazenie nahoty, ktoré nie je bežné v rodinnom prostredí a na verejnosti a ktoré by mohlo vyprovokovať záujem o sexuálne vzťahy a predčasné prebudenie sexuálnych pudov maloletých detí“, ktoré vzhľadom na vysokú frekvenciu výskytu a spôsobu spracovania tohto kritéria podmieňuje klasifikáciu a označenie daných programov v katalógu programov ako nevhodných

pre maloletých divákov do 15 rokov,

II. Dňa 17.04.2012 program Viktorov striptíz pre Nikol bez označenia príslušným grafickým symbolom jednotného systému označovania v katalógu programov, hoci tento obsahoval scény naplňajúce hodnotiace kritérium „sexuálne správanie, ktoré je prezentované ako forma zábavy“, podmieňujúce klasifikáciu a označenie programu v katalógu programov ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov,

čím nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania, za čo mu bola uložená pokuta podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. sankcia - pokuta, určená podľa § 67 ods. 14 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 100,- Eur.

Proti rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom v časti II bez bližšej konkretizácie uviedol, že napadnuté rozhodnutie za a) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, za b) rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a za c) v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V časti III odvolania v bode 8 uviedol spisové značky rozhodnutí najmä najvyššieho súdu potvrdzujúce konštantný názor na použitie trestnoprávnych princípov aj v správnom trestaní, ako aj na spisové značky správnych konaní, v ktorých bolo začaté správne konanie pre rovnakú skutkovú podstatu správneho deliktu. Podľa názoru navrhovateľa sa týmito princípmi odporca neriadil, ak uvedené konania nespojil do jedného konania o pokračujúcom správnom delikte a neudelil jednu samostatnú sankciu za porušenie zákona čiastkovými útokmi, čím správne konanie vedené Radou, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpí vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť a zároveň predstavuje nesprávne právne posúdenie veci zo strany Rady.

V bode III/9 odvolania navrhovateľ namietal, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, pričom v danom prípade absentuje čas spáchania skutku, kedy mal vysielateľ porušiť povinnosť.

V bode III/10 odvolania namietal porušenie práva na inú právnu ochranu tým, že bolo porušené právo vysielateľa na spravodlivý proces, pretože záznamy programu Rade nedodal vysielateľ, ale toto si vyhotovila Rada na svojom vlastnom zariadení a taký záznam bol použitý ako dôkaz. Okolnosti, za ktorých bol tento dôkaz získaný nie sú schopné eliminovať všetky pochybnosti o spoľahlivosti, relevancii a presnosti tohto dôkazu a tým pádom do značnej miery spochybňujú kvalitu predmetného dôkazu.

Na ústnom pojednávaní navrhovateľ ďalej uviedol, že mu nie je zrejmé, aký právny predpis pri hodnotení hodnotiacich kritérií pre označenie programov odporca použil. Z citovaných ustanovení vyhlášky č. 589/2007 Z.z. v napadnutom rozhodnutí vyplýva, že Rada použila vyhlášku účinnú do 31.12.2009 napriek tomu, že skutok sa stal 17.04.2012.

Odporca sa v písomnom vyjadrení podrobne vyjadril ku všetkým odvolacím dôvodom, pričom jeho vyjadrenie bolo navrhovateľovi súdom doručené. Odporca žiadal odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. a § 64 ods. 5, 6 zákona číslo 308/2000 Z.z.), preskúmal v medziach opravného prostriedku rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. a opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní v prítomnosti poverených zástupcov procesných strán. Po oboznámení sa s vyjadreniami účastníkov a obsahom administratívneho spisu dospel súd jednomyselne k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je dôvodné vyhovieť.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. určená podľa § 67 ods. 14 písm. d) zákona za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4

zákona č. 308/2000 Z. z. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v zmysle jednotlivých odvolacích dôvodov navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporcu v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či je preukázané neuplatnenie JSO a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

K bodu III/8 odvolania súd uvádza, že z obsahu spisu súd nezistil splnenie podmienok pre posúdenie veci ako pokračujúceho správneho deliktu. Žalobca svoje tvrdenie v tomto smere skutkovo ničím neodôvodnil, neoznačil živé konania pred najvyšším súdom, s ktorými by bol predmet tohto konania rovnorodý a spojený vecnou a časovou súvislosťou a jednotiacim zámerom. Navrhovateľ neuviedol, v čom jednotlivé prípady označené len spisovými značkami administratívneho konania vykazujú akúkoľvek súvislosť (vecnú, časovú). Daný prípad má nesporne samostatný skutkový základ spočívajúci v tom, že vysielateľ nepoužil JSO na programy uvedené vo výroku, ktoré poskytol na stránke www.joj.sk <. v sekcii Archív. V prejednávanej veci súd nezistil pochybenie pri právnej kvalifikácii samostatných skutkov uvedených vo výroku rozhodnutia.

K bodu III/9 a 10 odvolania súd poukazuje v plnom rozsahu na doterajšiu judikatúru týkajúcu sa konaní vo veciach navrhovateľa, osobitne na rozsudky NS SR č. k. 8Sž/15/2011 a 8Sž/29/2011, ale aj 5Sž/18/2011, 2Sž/17/2011, ktoré nepochybne boli navrhovateľovi v čase podania prejednávaneho odvolania známe. Senát najvyššieho súdu sa v prejednávanej veci neodklonil od ustálenej judikatúry súdu.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. „na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“). V konaní bolo preukázané, že na stránke www.joj.sk <. v sekcii Archív navrhovateľ ako vysielateľ poskytoval dňa 17.04.2012 a 04.05.2012 programy uvedené vo výroku v bode I. a v bode II. bez označenia príslušným grafickým symbolom JSO, čím nesprávne uplatnil JSO. Súd nemal pochybnosti vzhľadom na popis/ prepis skutkového stavu na str. 3 - 4 rozhodnutia odporcu, že uvedené programy bolo dôvodné označiť JSO, keďže svojím obsahom naplnili hodnotiace kritériá § 1 ods. 1 písm. f) vyhl.č. 589/2007 Z.z. v bode II. výroku ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, a tiež v bode I. výroku prinajmenšom hodnotiace kritériá uvedené v § 1 ods. 3 písm. f) vyhlášky pre divákov do 12 rokov. Podľa názoru súdu, hoci odporca v bode I. uviedol kritériá zodpovedajúce práve § 1 ods. 3 vyhlášky, označenie nevhodnosti podľa JSO do 15 rokov nebolo namieste, avšak pre samotnú právnu kvalifikáciu skutku, ktorým bolo porušenie ustanovenie § 20 ods. 4 zákona, nie je uvedená nedôslednosť vo výroku I. rozhodnutia podstatná, keďže sankcia bola uložená pre neuvedenie JSO a nie pre nesprávne uvedenie vekovej hranice nevhodnosti programu pre maloletých divákov. Z uvedeného dôvodu súd nepovažoval rozhodnutie o uložení sankcie za porušenie § 20 ods. 4 zákona za nezákonné a nevidel dôvod na jeho zrušenie.

Súd súčasne konštatoval, že znenie ustanovenia § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. pokiaľ nebolo v dôvodoch rozhodnutia citované v znení novely účinnej od 01.01. 2010 (novela č. 541/2009 Z.z.), nepovažuje za podstatnú vadu konania a rozhodnutia. Samotný obsah uvedeného ustanovenia zákona sa podstatným spôsobom novelou čo do obsahu nezmenil, pričom pre právne posúdenie veci podľa § 20 ods. 4 zákona uvedená nepresnosť v dôvodoch rozhodnutia nemala podstatný vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Súd navyše poukazuje na skutočnosť, že uvedené dôvody opravného prostriedku boli použité až na ústnom pojednávaní súdu, t.j. po uplynutí zákonnej lehoty na podanie a uvedenie dôvodov opravného prostriedku.

Súd sa nestotožnil ani s tvrdením navrhovateľa podľa ktorého je výrok preskúmaného rozhodnutia nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť vyplývajúcu zo skutočnosti, že nie je jednoznačne stanovené časové vymedzenie skutku. Súd sa stotožňuje s názorom odporcu, že správny delikt v prejednávanej veci nespočíval v odvysielaní konkrétnej zložky programovej služby, ale išlo o trváci delikt spočívajúci v tom, že navrhovateľ poskytoval programy v rámci svojej audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, pričom ich v katalógu neoznačil príslušným piktogramom vekovej vhodnosti podľa kritérií JSO.

Navrhovateľ sa teda dopúšťal porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona nie iba v jednom okamihu, ale po celý čas, keď boli programy neoznačené, pričom dátumy uvedené vo výroku rozhodnutia vyjadrujú okamih zistenia porušenia tejto povinnosti a teda dostatočne presne a zrozumiteľne vyjadrujú aj časové určenie porušenia zákona.

Podľa § 64 ods. 1 Zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá sankcie; v danom prípade uložila pokutu podľa písm. d) uvedeného ustanovenia, ktorej výšku určila podľa § 67 ods. 14 písm. d) zákona, podľa ktorého Rada uloží pokutu poskytovateľovi audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie od 100 eur do 10 000 eur, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov (§ 20 ods. 4) v rámci katalógu programov jeho audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Pri výške uloženej pokuty sa odporkyňa zákonne relevantným spôsobom vysporiadala s kritériami pre určenie výšky pokuty podľa § 64 ods. 2, 3 zákona. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), v ktorom správny orgán v zákonom stanovených limitoch uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležite zdôvodnené. Odporkyňa svoju diskrečnú právomoc použila v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 100.- €, t. j. úplne na dolnej hranici zákonného rozpätia, z tohto rámca žiadnym spôsobom nevybočila, inštitút správnej úvahy nezneužila a svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnila. Z uvedených dôvodov najvyšší súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty nebola použitá v rozpore so zákonom.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach opravného prostriedku navrhovateľa dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.